

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 30 de setembre de 2026

El viatge apostòlic a França i a la UNESCO

Benvolguts germans i germanes, bon dia i benvinguts!

Avui vull parlar-vos del viatge apostòlic a França que he fet aquests darrers dies. Ha estat un gran regal per a mi i per al poble de Déu en aquell país, i en dono gràcies al Senyor. Expresso novament la meua gratitud a tots els qui m'han acollit, autoritats civils i pastorals de l'Església i tot aquells —han estat molts— que van voler trobar-se amb el Papa o simplement saludar-lo pels carrers, com a apòstol de Crist i missatger de pau. Gràcies a tots!

Voldria recollir els pensaments i les impressions —encara molt vives— d'aquesta visita pastoral entorn d'un únic gran símbol: la Catedral de Notre-Dame de París. Allí, el primer dia a la tarda vam celebrar les vespres de la beata Verge Maria, una litúrgia solemne i al mateix temps festiva, en la qual la música, el cant i la bellesa del temple feien vibrar els cors units en la pregària.

Precisament Notre-Dame, amb el drama que ha viscut, pot il·luminar simbòlicament tot aquest viatge apostòlic i oferir una clau de lectura que resumiria en una paraula: renaixement.

La Catedral de París, que fa només set anys semblava ferida de mort per un enorme incendi, ara està reconstruïda i llueix més esplendorosa que mai. Aquell desastre va provocar una reacció positiva a tots nivells, alguns més visibles i pràctics i altres més amagats, d'ordre espiritual.

La seva restauració va ser una prova de la possible col·laboració entre Església, Estat, institucions públiques i societat civil. Aquesta dinàmica ha permès aprofitar al màxim tant la generositat dels benefactors com les competències dels professionals i els artesans. La sinergia en pro del bé comú hauria de ser l'estil normal de les institucions, de les forces polítiques i socials, d'aquells que tenen responsabilitats civils i econòmiques. És el missatge que he volgut transmetre a les autoritats franceses, així com als membres de la UNESCO, Organització de les Nacions Unides per a l'Educació, la Ciència i la Cultura, que té seu a París, indicant quin és el criteri fonamental sobre el qual s'ha de fonamentar aquella col·laboració: la dignitat de la persona humana.

Però sobretot, Notre-Dame és imatge de l'Església de pedres vives, del poble sant de Déu. És interessant posar en paral·lel la celebració de les vespres a la Catedral amb la vetlla dels joves que es va fer aquella mateixa nit al gran Estadi de França, a París. Dos llocs completament diferents i això no obstant, dos esdeveniments complementaris, gairebé units espiritualment. Què els unia? L'Església, que no està feta de pedres ni de ciment, sinó de persones que estimen Jesucrist perquè han estat estimades per Ell. A Notre-Dame hi havia els preveres i els diaques, les persones consagrades, els operadors pastorals; a l'estadi hi havia la nova generació francesa: nova —diria— no sols per edat, sinó encara més pel seu esperit, per la llibertat de cor i de fe; joves que van cantar, cridar, però que també van estar en silenci, en escolta; rostres atents i commoguts, que manifestaven cors

desitjosos de veritat i d'amor. A ells els vaig dir amb alegria: Vosaltres sou els sants de França! Aquella vetlla va ser un gran signe d'esperança.

Així ho va ser —en la petitesa que Déu s'estima més— també l'encontre a la Maison Bakhita, casa d'acollida per a persones en dificultat: un dels molts llocs, fruits de l'Evangeli, en què es treballa a diari per a servir amb amor la dignitat de la persona humana.

Això no obstant, a l'Església de França hi ha un signe de renaixement que perdura des de fa alguns anys, és a dir, el notable i creixent nombre de joves i adults que demanen el baptisme. Davant aquesta bonica sorpresa de Déu s'està celebrant a París una Assemblea sinodal provincial, en la qual vaig poder intervenir per animar el camí dels catecúmens i dels neòfits, juntament amb les comunitats a les quals pertanyen.

L'esdeveniment culminant de la meva visita a la capital va ser la missa a la Place de la Concorde. Allí, el signe de renaixement va aparèixer de manera sorprenent: l'assemblea litúrgica, que reunia preveres, el cor i una notable multitud a la vasta plaça, s'estenia per tota l'Avenue des Champs Élysées fins a l'Arc del Triomf i més enllà. En el moment de la comunió tothom es va poder acostar a l'Eucaristia, que es distribuïa per tot arreu. Aquesta és la veritable reconstrucció, la restauració de l'Església que només Déu pot fer, per intercessió de la Mare de Déu.

I per això, era natural i correcte que després de País m'adrecés com a pelegrí a Lourdes, a venerar la Mare de l'Església, Maria, aquella que a l'hora de la passió i de la mort va mantenir encès el llum de la fe i de l'esperança. A Lourdes el Senyor, a través de la cura maternal de la Mare de Déu, comunica a tots, pelegrins i especialment malalts en el cos i en l'esperit, un missatge d'esperança i de renaixement, un missatge que vaig voler rel·lançar obertament: tota vida humana, de la condició que sigui, també en la fragilitat més greu, conserva la seva dignitat inviolable i mereix ser cuidada, acompanyada, alleujada del sofriment amb la compassió humana i amb l'auxili dels mitjans que ofereix la ciència. Per això, Lourdes representa per a tot el món un santuari de la civilització de l'amor. En aquest context vaig trobar algunes persones víctimes d'abusos i els vaig demanar que m'ajudessin a expressar també a altres víctimes la meva voluntat i la de tota l'Església d'escoltar i caminar amb ells mentre cerquen la guarició, reconeixent el dolor provocat a les seves vides i treballant per la prevenció dels abusos.

La tercera i última etapa del viatge apostòlic va ser la ciutat de Metz, en una regió de França i d'Europa martiritzada per la Segona Guerra Mundial. Allí va treballar Robert Schuman, un dels principals inspiradors del procés d'unificació europea. L'Europa contemporània va néixer precisament com un projecte de pau després de la destrucció de la guerra. Podem dir que el que va passar a Notre-Dame de París amb l'incendi va passar a Europa amb la Segona Guerra Mundial. I Europa va renéixer damunt el fonament d'aquells principis de democràcia, solidaritat i fraternitat entre els pobles que deuen molt a les seves arrels cristianes. També avui, damunt d'aquells fonaments i amb aquella força vital, el projecte europeu pot renovar-se, d'una manera molt més globalitzada, on el diàleg interreligiós desenvolupa un paper de primera importància. Per això, a Metz vaig trobar els representants de les diferents tradicions religioses, que van llegir i signar en presència meva la crida de Metz pel diàleg i la pau.

Estimats germans, el tema de la meva visita pastoral a França va ser «Pour que le monde ait la vie» 'Perquè el món tingui vida' (cf. Jn 6,51). Són paraules de Jesús que resumeixen tota la seva missió de salvació i que, durant el viatge, expressaven amb plenitud el sentit

evangèlic de cada encontre. Ara, aquestes paraules expressen la nostra pregària quan demanem a Déu que aquest esdeveniment de gràcia doni fruits abundants i duradors.